

IV b
Kapitel
Svenska

Rautatievaliokunnan laulanto

Valiokunnan päivällisissä 9 p. Toukokuuta 1894.

Jernvägsutskottets besjungande

vid Utskottets middag d. 9 Maj 1894.

(Nuotti: „Helsingistä ja Hämeenlinnaan on maantie randoitettu ja -tettu“.)

Nytpä on taasen rautateitä oltu ohjaamassa
Pitkin ja poikki kun verkon silmät nuotan kudonnassa.

Tuostapa pistän pienen pätkän illan laulannaksi,
Ja laulan sen ruotsiksi myöskin, koska kieliä meill' on
kaksi.

Nu så hafva vi åter lagat jernvägar många
I kors och i tvärs de gå som maskor uti noten den långa.

Därom en sång till detta vårt samqväms nöje vill jag
sjunga,
Och sången skall jag tolka också på tvegegghanda tunga.

* * *

(Nuotti: „Hallin Janne se lauleli jotta kivimuurit vastaa“.)

Hoikka se odottaa paksua liikettä pitkin Tornion tietä;
Stenroth, Dahlström, Castrén ja Snellman, ne ovat samaa mieltä.

Odottakaa toki te Pohjolan pojat, ei ole kiirettä meillä.
Kunhan maltatte: Jäämeren rantaan kuljette rautateillä.

Hoikka han väntar en tjock trafik från Vester- till
Österländer;
Stenroth, Castrén och andra med dem honom stödja med
kraftiga händer.

Till tåls er dock gifven, I Pohjolas män, ej höfves en
sådan ifver!
Vänten blott snällt och ett ishafståg er lön för ert tåla-
mod blifver.

* * *

(Nuotti: „Järvellä, järvellä, järven jäällä on niin hyvä luisti“.)

Lapuan Joensuu on mainio paikka, ja suuresti liikettä
vailla;
Raitiotien jos se kaupunki sais' sitä karttuisi aika lailla.
Pannaanpa siis yks' puulaaki toimeen ja kiskot maantien
laitaan;
Jos konkurssi sattuu, ne valtio vieköön! minkäpä tuolle
taitaa?

Nykarleby stad är en märkelig ort, så innerligt fredlig
och stilla,

Men får den järnväg lifvas den upp, ty då skola pengar
dit trilla.

Derföre må vi ett bolag bilda och skenor på landsvägen
spika.
Går bolaget under må staten ta' dem; allting qvittar
oss lika.

* * *

(Nuotti: „Tulkaat pojat järven rannalle, järvi se on niin klaari ja klaari“.)

Ristiina, Siipyy ja Kaskisen saari ne kilvan kerskata
koittaa
Kummassako heistä laivaliike talvis-aikana voittaa.

Vaan kun en tuota tuomita taida en rautareittiä anna
Entiseen tapaan kuormansa saavat rinnirekehen panna.

Kristinestad och Sideby hamn med Kaskö redd må strida
Om hvilken af dem under vintertid har längsta tö och
blida.

Derom kan jag en dom ej fälla; thy må de på gamla
viset
Släpa sitt hö och sin halm med häst, och piska på med
riset.

* * *

(Nuotti: „On niitä Suomehen syntynyt noita tukkijunkkareita“.)

Porissa ompi porvareita ja suuria pohatoita,
Jotka laivaan lastaavat sekä lankkuja että voita.

Siltäpä kulmalta kurkistaa myös Tarkkilan tarkka herra,
Ja sillä on halu päästäksensä amiraaliksi kerran.

Silläpä reitti on jatkettava Reposaareen asti,
Jossa on meri avoinna ja läikkyä vapahasti.

I Björneborg finns handelsmän och mycket rika magnater
De skicka båd' plankor och ost och smör till alla Euro-
pas stater.

Ifrån den trakten också är hemma vår styfva Tarkkila
herre;
Han amiral vill blifva och därför yrkar på hamnspår
värre.

Så må vi nu då till Råfsö gå och ge oss ut till hafvet,
Ty annars aldrig vi blifva qvitt det eviga hamnspår-
krafvet.

* * *

(Nuotti: „Keitä kultani kahvia ja keitä kattilalla“.)

Uus'kaupunki ja Rauma myös, ne kilvan kisata koittaa:
Kumpanenkin sulhon tahtoo Peipohjassa voittaa.

Älkäättän riitaa sisko kullat tehkö suotta aikaa;
Pankaat loimet yksin puihin ja kutokaa yhteistä raitaa!

Raumo och Nystad, de systrar två, om samma brudgum
täfla:

Båda i Peipohja fira sitt bröllop med järnvägen äfla.

Gifven dock Eder till tåls, kära flickor, ej höfves syskon
att strida!

Sätten gemensam randränning upp och lären tåligt att
bida!

* * *

(Nuotti: „Ei se ole raukka joka rantoja soutaa“.)

Helsingin herrojen mieli tekee joutuun Turkuun päästä
Oikosin ompi suurin tie, se aikaa ja rahaa säästää.

(Nuotti: „Eikä ne pienet linjaalirattaat keikutella kestä ja kestä“.)

Ällös Malmgrén tuosta suutu, vaikk'et pääse Vihtiin
Muuten kun kiertäen Kirkniemen kautta; et siltä joudu
pihtiin!

Herrarne uti Helsingfors de vilja till Åbo resa
Ginaste väg med en fart så stor att luften mände fräsa.

Att vägen till Vichtis blir litet längre, må ej göra Malm-
gren ledsen:

Till Gerknäs ville ju strandbanan leda båd' Lille och Nya
Pressen.

* * *

V. 1888 laulettiin Haminan radasta näin:

„On meillä myöskin kenraali ja sotaherra suuri;
Marsittanut hän on joukkojansa Haminassa juuri.

Vaan kun on Uttiin pitkä matka ja kruunun kengät on
huonot

On hän joukkonsa rautatietä kuljettavaksi suonut.

En general vi också hafva, en mycket tapper herre,
I Fredrikshamn han sina soldater har excercerat värre.

Men då till Uttis vägen är lång och kronan har dåliga
skodon

Ville han för soldaternas räkning skaffa bättre fordon“.

* * *

(Nuotti: „Herraspoikia mekin ollaan, vaikk'emme taida ruottia“.)

On Käkisalme kaupunki myöskin, vaikkapa pienehenlainen
Rautatietä ei ilman olla tahtoisi sekään vainen.

Kurk'jokeen haaraa tahtoo Roini Karjalan rautatieltä
Muuraismunia ulkomaille viedäksensä sieltä.

Kexholm är ock en präktid stad af trettioandra rangen
En jernväg också den vill hafva för att ej stå med
skammen.

Till Kronoborg herr Roini vill att man en bana drager
Myrugg och andra exportartiklar har han der på lager.

* * *

(Nuotti: „Jos en minä saa sitä likkaa, jota minä meinaan“.)

Jyväskylään on rautareitin keisari tahtonut antaa;
Ei siitä taida pahaa mieltä Aejmælæus kantaa.

Suolahdelle jätketahan tämä kulkureitti;
Piilosen pirtin tienoille sen hyvä lykky heitti.

Till Keskisuomis hufvudstad en jernväg kejsaren bjuder;
Så gladt af Ekqvist och Aejmælæus ett bifall dertill ljuder.

Den banan torde man förlänga ända till Keiteles stränder
Sådant vår vän Pilonius till mycken gamman länder.

* * *

(Nuotti: „Minäpä se olen laulaja poika“.)

Monta muuta rautatietä vielä toivotahan:
Iisalmelle, Nurmekseen, Kajaaniin sekä Vaalaan.

En noita kaikkia suuria tuumia jaksaa enää laulaa
Siis mä laannen laulamasta ja viinillä kastan kaulaa.

Många och långa banor ännu man mände att bygga
långta
Nurmes, Kajana, Iisalmi, Vaala, och andra derefter
trängta.

Ej kan fattas de banors mängd och därför jag slutar
sjunga.
Jag höjer mitt glas och till utskottets ära med vinet
fuktar min tunga.

Helsingissä, J. C. Frenckell ja Poika, 1894.

Wegelin 278 36